

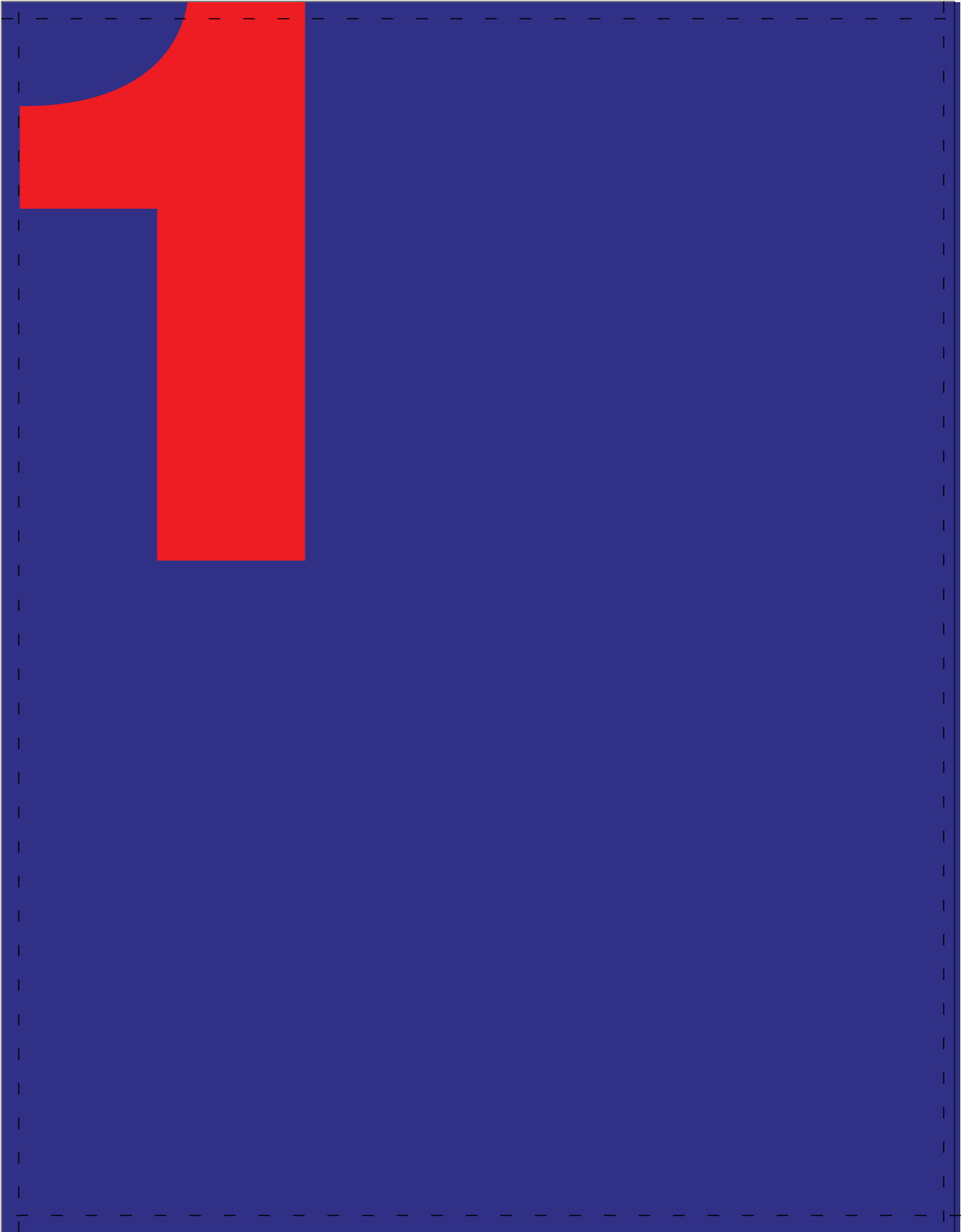
**DO
THE**

1	Mijn verhaal	13
2	De naakte feiten	27
3	Leer uit je verleden	39
4	Geef je (+) kinderen ademruimte	51
5	De vrouw of man van je leven	65
6	Een + gezin is geen kerngezin	75
7	De + van communicatie	97
8	De liefdevolle + ouder	123
9	Wie bepaalt de regels?	141
10	De + in je omgeving	157
11	De weg vooruit	169

Schat, ik heb het gevoel dat jouw kinderen mij niet aanvaarden.

Bullshit.

Mijn verhaal

Er bestaat geen enkele geheime formule. Je leert door lief te hebben, door aandacht te geven en te doen waarvan je bijgevolg ontdekt dat het gedaan moet worden.

ALDOUS HUXLEY

‘Papa, dat was vreemd. Die vrouw praatte tegen ons’

‘Godverdomme, wie heeft dat f#cking internet afgezet, welke f#cking gast heeft dat gedaan?’

Het huis daverde door Henri die briesend de trap kwam afgestormd. Ik lag rustig op mijn bed, ongeveer een minuut nadat ik de wifi had afgezet. Het was tijd om te gaan slapen en ik had al een aantal keren tevergeefs de kinderen aangespoord om zich klaar te maken voor de nacht. Henri liep niet de slaapkamer in waar ik lag, maar ging naar de badkamer waar zijn mama zich klaarmaakte om naar bed te gaan.

Henri is niet mijn zoon, maar mijn pluszoon. En hij was kwaad op mij, maar richtte zijn kwaadheid op zijn moeder. Ik hoorde hem briesen over wat voor iemand ik was. Hij was net bezig aan een goed spel op zijn computer en nu moest hij helemaal opnieuw beginnen. Ik ben naar beneden gegaan – ik wilde dit niet horen, ik wist dat de woede van Henri niet op mij gericht was, maar op de situatie. Als ik dan kwaad zou worden, zou dat niets uithalen. Ik wist dat zijn mama hem zou terechtwijzen, hem zou zeggen dat hij niet zo over mij mag spreken, dat het tijd was om te gaan slapen en dat we hen hadden gewaarschuwd.

Toen we de week daarop gezellig zaten te brunchen met zijn allen kwam het voorval weer ter sprake en konden we er allemaal hartelijk om lachen. Ik zei Henri dat dit een bladzijde zou worden in mijn boek. Ik vind het belangrijk dat je niet alles persoonlijk neemt, zeker niet in een nieuw samengesteld gezin. Want dat zijn we. Sinds zeven jaar vorm ik samen met Sofie, mijn kinderen Otis en Stella en mijn pluskinderen Henri en Matisse een nieuw samengesteld gezin. In die zeven jaar hebben we al een hele weg afgelegd. Maar om hier te komen heb ik een aantal stadia doorlopen. Zo had ik na de scheiding van de moeder van mijn kinderen eerst een relatie met een vrouw waarin ik mijn kinderen niet betrok. Ik was immers nog niet zeker of de relatie zou standhouden. Daarom zag ik haar enkel wanneer de kinderen niet bij mij waren. Maar na een tijdje wil je toch je kinderen voorstellen aan je partner. Dat hebben we geprobeerd. Op een middag kwam ik ‘toevallig’ met mijn kinderen in een café waar zij ook was. Allebei waren we bloednerveus en ik stelde hen aan elkaar voor. Mijn zoon voelde dat er iets was en wilde niet bij ons aan tafel komen zitten. Hij bleef enkele tafels verder op zijn spelcomputer spelen. Ik durfde niet aandringen, bang voor de confrontatie. Het is bij die ene ontmoeting gebleven.

Toen ik daarna een nieuwe relatie begon, wilde ik het anders doen en ging ik voor de snelle confrontatie. Het was een mooie zaterdagochtend, de zon scheen overvloedig binnen in mijn loft. Mijn vriendin was 's avonds aangekomen, de kinderen sliepen al.

Lofts zijn niet gemaakt met het idee veel privacy te hebben. Toen mijn kinderen de volgende ochtend naar de woonkamer wilden om televisie te kijken, moesten ze door mijn slaapkamer.

Ze zagen mijn nog slapende vriendin liggen en vroegen me wie dat was. Ik stelde haar voor als de nieuwe vriendin van papa. Ik moet zeggen dat dit niet het meest geniale idee was dat ik ooit heb gehad, maar goed, ik wilde het zo doen en ik vond dat de kinderen dat maar moesten aanvaarden.

Waar ik geen rekening mee had gehouden, was dat zij ook mijn kinderen moest aanvaarden. En dat zou in deze relatie het probleem worden.

Want je wordt verliefd op iemand, maar niet op zijn of haar kinderen. Je kan alleen maar hopen dat je een band met hen kan opbouwen, al moet je er ook voor openstaan. Helaas had zij daar weinig mee.

Ik was hier blind voor. Het begon me pas te dagen toen we samen op skireis gingen. We zaten rustig te praten over de dingen des levens toen de kinderen ter sprake kwamen. Of ze nog kinderen zou willen met mij, waarop ze antwoordde dat ze dat nog wel zou willen, maar dat ik niet moest denken dat we Otis en Stella als broer en zus op het geboortekaartje zouden vermelden... Want het zou ons kind zijn en dat had niets te maken met mijn 'andere' kinderen. Toen ze, telkens als ik mijn kinderen naar school moest brengen, mij begon op te eisen met als resultaat dat mijn kinderen te laat op school aankwamen, was het duidelijk dat deze relatie eindig zou zijn. En zo geschiedde.

Een paar maanden later was ik met een vriendin op een optreden toen er plotse-ling op mijn schouder werd getikt. Ik draaide me om en daar zat een mooie blonde vrouw. Het bleek dat we een aantal jaren geleden urenlang hadden gepraat over het leven en de invloed die kinderen hebben op een relatie. Na die fascinerende, maar korte tweede ontmoeting zocht ik haar op via sociale media. Geïntregeerd stuurde ik haar dezelfde nacht nog een bericht. Tot mijn plezier kreeg ik in de ochtend een antwoord. We startten een online gesprek waar we over alles spraken. Het was alsof we eerst alles wilden bespreken alvorens we verdere stappen zouden nemen. We spraken over hoe we naar relaties keken, wat we verwachtten van een relatie, of we nog kinderen zouden willen en hoe we de toekomst zagen. Na vele mails besloten we af te spreken. Omdat we alles hadden besproken via mail en telefoon was het alsof we elkaar al goed kenden. Het bleek ook in levenden lijve goed te zitten. Na enkele weken besloten we dat het tijd was om onze kinderen aan elkaar te introduceren. Want ja, zij had zelf ook kinderen.

Ze kwam langs op een avond, ik was aan het koken, mijn kinderen waren een spelletje op televisie aan het spelen.

Ze kwam binnen en begon met hen te praten. Ik keek toe vanachter de kookpotten en zag en voelde dat het goed was. Later zeiden de kinderen tegen me: 'Papa, dat was vreemd, die vrouw praatte tegen ons.' Misschien een vreemde opmerking, maar gezien mijn vorige relatie wel begrijpelijk.

En zo kwam Sofie zeven jaar geleden in mijn leven. Ze had een huwelijk van dertien jaar achter de rug en had twee kinderen: Henri en Matisse.

Wij wilden het nu alle twee goed doen. We waren verliefd en wisten dat we beiden voor deze relatie wilden gaan. Het was ik, jij en wij.

We verkochten beiden ons huis en kochten een nieuwe stek. We vonden het belangrijk dat het huis een nieuwe start was voor iedereen. Alle kinderen kregen een eigen kamer waar ze de vrijheid hadden om te kiezen welke kleur op de muur kwam en hoe en waar ze hun bed wilden zetten. Zo had niemand het gevoel dat ze ergens bij kwamen. Niemand had het gevoel dat ze ruimte moesten afstaan. Het nieuwe huis werd een plek van ons die we Villa Kakelbont doopten.

We wilden alles samen doen, maar hielden soms te krampachtig vast aan het idee dat we één gezin moesten zijn. We hadden de verwachtingen van een echt kerngezin en liepen aan tegen het feit dat een plusgezin toch iets anders is. Al konden we het op dat moment misschien nog niet duiden. Onze liefde was groot en kon alles aan. Sofie spoorde me aan om naar een co-ouderschapsregeling te gaan, wat tot dan nog niet het geval was. Dit kwam omdat ik lange dagen klopte op kantoor en dus nooit op tijd thuis kon zijn. Sofie werkte echter van thuis uit en was steeds aanwezig wanneer de kinderen van school kwamen. Het was een fijne oplossing om mijn kinderen een hele week bij ons te hebben. Maar wat ik toen nog niet goed besepte (en nu wel) is dat je ook aan je partner erkenning moet geven voor wat ze doet voor haar pluskinderen. Dat is geen vanzelfsprekendheid.

Respect en beleefdheid zijn heel belangrijk in een gezin. Dat is niet anders in een plusgezin, maar daar moet je er wel extra attent voor zijn. Vaak merkte ik op dat mijn kinderen bij het binnenkomen Sofie gewoon straal voorbijliepen om mij te begroeten. Als je zoiets niet corrigeert, wordt dit een gewoonte en dat wil je niet. Het was vaak zoeken naar de juiste balans tussen mijn kinderen en mijn pluskinderen. Ook de relatie en de invloed van de moeder van mijn kinderen op onze relatie heeft een leerproces doorgemaakt. Iedereen moet zijn of haar plek weer leren kennen in de veranderde situatie.

Elke dag zoek ik nu nog de weg, maar des te meer zie ik de horizon. Soms haalt de werkelijkheid me in, al krijg ik er ook zoveel voor terug. Ik leer elke dag en ik

ben er een beter mens door geworden. Dat ook. De liefde blijft het belangrijkste in ons nieuw samengestelde gezin. Het is de basis, het fundament. Van daaruit vertrekt alles. Vaak was en is het een hobbelig parcours, maar zeker is het een mooi traject dat mij als mens verrijkt en heel veel teruggeeft. Die ervaring wil ik delen in dit boek.

Ik heb veel gelezen over nieuw samengestelde gezinnen omdat ik me erin wilde verdiepen. En wat ik vond waren veel teksten en doeboeken, vaak geschreven door vrouwen. Dat is uiteraard niet erg, want die boeken zijn zeer leerrijk, maar ik miste een mannelijk perspectief. Of toch een perspectief waarin ik me herkende. Daarom besloot ik voor mezelf de regels neer te schrijven die ik, met vallen en opstaan, heb geleerd over nieuw samengestelde gezinnen. Ik wilde dit doen op mijn eigen manier, rechttoe rechtaan en met humor.

Ik wil het thema graag behapbaar houden. Een nieuw samengesteld gezin is niet altijd een serieuze aangelegenheid. Het is vaak lachen en vooral verrijkend. Twee cartoonisten vroeg ik om een bijdrage te leveren. Zowel Kim Duchateau als Zaza, beiden zelf vader in een nieuw samengesteld gezin, zeiden volmondig ja en hebben grappige cartoons en gravures gemaakt.

Ik hoop dat dit boek een leidraad kan zijn voor jou zoals het maken ervan een leerproces voor mij is geweest. Iets wat je kan vastnemen, lezen en bespreken met je partner, je kinderen en je pluskinderen, en dan kijken hoe zij erop reageren. Je zal zien dat er een interessant gesprek ontstaat dat iedereen dichter bij elkaar brengt.

